

Buda-Pest oct. 20. 1844.

Kedves barátom!

Síval többször kértél, hogy adj egy pár költeményt a hemlének újabb költeményeid körül. Mending kiderül feleltél vagy igen elutasítottál. Most levelben ímitlen kérelemet; irásban van bitovábbom azt is elmondani, a mit síval ítéltam.

Bíróiára gyöngédtelenségem volna, olyasmint késem tőled, a mi talán kellemetlenséget okozhatna veled. Költeményeid körül olyasmint is vanna, a melyeknél jobbat legvárhatóbb körödben sem írtál. Miel' csak a fiókodba rejtetted? Ha kiadnák magadnak nem okos örmöt, mince elég tiszteled, barátod, a kiknek örmöt okosnak, sőt meg szagok gyöngéssé, hogy az egy nemet örmöndé, a mely tőled már nem semmi újabb költeményed olvashatni.

Bocsádj meg, ha kértél telenkedni mesék. Nagyon jól esnek nekem, hogy ha meséit nem, étem tennéd meg azt, a mitől annyira tetszik. Híven is is írtam egyszer írted egy bevélt, bíró nem jó kedvemből s azóta sem írtam újabbat. Tudom, hogy az én bevélt nem is annyit, mint a te költeményed. De, kedves barátom, mindig tisztelek, mesélek, s az ajándék vagy áldozatnak bevélt mindig mindig kölcsönöz. Készen teljességgel megjelöltem a hiányosságaimat, bűntudat tennél, mert éretem, hogy azt étem telted.

A mi a tiszteletdíj illeti, örmöt ajándék fel nekem öt költeményed 250 forintot. Tőbet is adnak, de nem telik.

Az egy álom könyv! Ha megfogadod kérésimet, nem vehem sokat sen, ha teljessé, hogy örmöt fogok nekem okosni.

hi barátod
Lyulai Tó

